

Иван Вазов
Нощ в гората

Мрак. Сенки. Глухо. Тайнственост дълбока.
Вървя под тъмен свод. Виденья странни
в нощта се мяркат. Пътя – на посока –
оставям го на коня си разбрани.

Мълчание страшно – повече от мрака.
Ни клон заскръзва, нито шумка пада;
лесът немей зловещо, бди и чака,
като разбойник ношен във засада

Вървя в тъма, умислен и тъжовен.
В усамотение страшно се усещам:
самичък аз съм и в шума световен,
душа мен родна, близна там не срещам.

И тихо, тъжно мърдам из букака,
та няма що да бързам в мраковете:
мен сърце любяще сега не чака
и на прозореца ми свещ не свети...

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4331>]